

1992-2022: 30 år med 30 Dage i Bøn

30 DAGE

I BØN FOR

DEN MUSLIMSKE VERDEN

2. APRIL - 2. MAJ, 2022

noreal
Medie
Mission

Dansk
Europamission

Velkommen til 30 dage i bøn for den muslimske verden 2022

– Vores 30-års jubilæumsudgave!

For 30 år siden...

I april 1992 samledes en gruppe kristne fra en global missionsorganisation ved det Røde Hav i Mellemøsten. Ramadanen var netop til ende. Da de bad sammen, mærkede de stærkt og uventet Guds tilstedeværelse. Oplevelsen kaldte dem til at vie en større indsats til den muslimske verden. De tilstedeværende ved mødet beskriver denne åbenbaring som et tydeligt og kraftfuldt budskab, der fik dem til at favne den muslimske verden med al dens mangfoldighed, og at se muslimer som Gud ser dem – som hans elskede skabninger. De forpligtede sig til dette budskab og begyndte på en periode på 30 dage med fokuseret bøn og faste for den muslimske verden.

”De tilstedeværende ved mødet beskriver denne åbenbaring som et tydeligt og kraftfuldt budskab, der fik dem til at favne den muslimske verden med al dens mangfoldighed, og se muslimer som Gud ser dem – som hans elskede skabninger.”

Disse 30 dage blev det følgende år efterfulgt af 30 dage mere. En bedeplan blev udformet for at hjælpe andre til at bede med, (med brug af skelsættende kommunikationsteknologi såsom AmiPro 3.0 og Microsoft Word 2.0!). Til inspiration

for bønnen blev kristne, der arbejdede i muslimske samfund, bedt om at dele deres behov og historier. Et team blev samlet for at koordinere distributionen af bedeplanen til et voksende antal regioner og tage sig af oversættelser. For hvert år voksede deltagelsen. Andre organisationer, kirker og projektgrupper blev involveret, og bidrog til, oversatte og distribuerede bedeplanen. Samtidig blev flere og flere kristne tilskyndet til at bede for muslimer. Og nu, 30 år efter, bruger op til en million mennesker verden over bedeplanen hvert år, på over 40 sprog. Alt sammen som respons på et specifikt kald fra Gud til en gruppe kristne om at elske muslimer højere.

Frugten af trofast forbøn

I 2015 fokuserede 30 dage i bøn på forsker og forfatter David Garrisons arbejde.

Garrison havde studeret bevægelser til Kristus blandt muslimer – bekræftede situationer, hvor mindst 1000 mennesker fra det samme muslimske samfund blev Jesu efterfølgere. Garrison kunne iagttagge, at sådanne bevægelser var meget sjældne i det første tolv et halvt århundrede efter islams grundlæggelse. Faktisk var islam på det tidspunkt vokset til at omfatte 1,6 milliarder tilhængere.

”... i de første 14 år af det 21. århundrede opstod flere kristne bevægelser rundt om i den muslimske verden – flere end der havde været i de forrige 12 århundreder tilsammen!”

Men noget forandrede sig hen mod slutningen af det 20. århundrede. Bevægelser til Kristus blev registreret i Algeriet, det postsovjetske Centralasien, Bangladesh, Iran ... Og i de første 14 år af det 21. århundrede opstod flere kristne bevægelser rundt om i den muslimske verden – flere end der havde været i de forrige 12 århundreder tilsammen! (Læs mere om disse bevægelser i bogen *A Wind in The House of Islam* af David Garrison).

I 1992 talte Gud til en gruppe mennesker, satte sin lid i dem og inspirerede dem til at begynde at bede for den muslimske verden på selvsamme tidspunkt som han arbejdede, gennem sin Ånd, på at lede tusindvis af muslimer til tro på sig. Hvis du gør brug af denne bedeplan, ved du, at Gud arbejder sammen med os gennem bøn, og du kan se frugten af 30 års trofast forbøn.

Uddannelse og inspiration

Ud over at bede for muslimer om velsignelse og mulighed for at høre budskabet om Jesus og komme til tro på ham, har 30 dage i løbet af disse 30 år arbejdet for at oplyse den kristne kirke om de muslimske folkegrupper. Gennem årene, hvor muslimer hovedsageligt er blevet præsenteret i medierne som terrorister og fjender, har 30 dage til stadighed været kaldet til at se muslimer som elsket af Gud, som venner og naboer til dem, der bidrager til denne bedeplan. Vi er altid henrykte over at modtage respons fra læsere, der har fået åbenbaret Guds kærlighed til muslimer, når de beder for de mangfoldige kulturer og samfund repræsenteret på disse sider.

Når vi ser fremad

Bedeplanen har udviklet sig sammen med kommunikationsteknologien og udviklingen inden for design siden de tidlige år. I tillæg til bedeplanen benytter deltagerne opslag på sociale medier og mobil-apps på 40 sprog! Hvert år forbløffes 30 dage-teamet over, hvordan Gud har holdt initiativet i gang og skaffet mennesker med en fælles vision fra så mange forskellige kristne organisationer og kirkelige retninger, som giver deres tid og evner til at skabe denne resurse.

Tak fordi du er en del af den 30 år lange rejse sammen med os! Din deltagelse, forbøn og svar på et kald, der lød for 30 år siden, har forandret verden for altid.

Har du nogen kommentarer til bedefolderen?

Så skriv til
Dansk Europamission på
info@forfulgtekristne.dk

eller Norea Mediemission på
info@norea.dk

Bed for de glemte

I de 30 år, vi har udgivet bedeplaner i forbindelse med ramadanen, har vi arrangeret forbøn for hundredvis af muslimske samfund. Vi har bedt for folkegrupper i alle størrelser, nationalbefolkninger, migrantgrupper, subkulturer og sekter. I dette vores 30. år vil vi fokusere på de samfund, som vi ikke har bedt nok for.

Unået, ukontaktet ...

Der er 1,8 milliarder muslimer i verden, og langt størstedelen af dem har ikke hørt evangeliet. I denne udgave bringes artikler, der fremhæver nogle af de største muslimske grupper, hvor der ikke vides at være nogen kristne iblandt (hvorfor de betegnes unåede), og hvor der ikke vides af nogen indsats for at gøre dem til Kristi disciple (hvorfor de betegnes ukontaktede).

Ukendt ...

Vi har bedt vores bidragsdere om at sende os bede om grupper, der ofte bliver overset, fordi de befinder sig for langt borte, eller udgør for stor en udfordring.

Nogle er meget små befolkningsgrupper; andre er store, men har et overvældende behov. Nogle af disse glemte grupper kendetegnes ved at være særligt vanskelige at komme i kontakt med. Nogle af dem har ingen kristne vidner, som vi ved af. Alle har de brug for vores forbøn.

Ikke længere ...!

Men vi vil også gerne have noget at glæde os lidt over i denne udgivelse, så vi har også medtaget artikler, der skildrer grupper, vi har bedt for tidligere, så du kan se, hvilken forskel vores bønner gør, og dele hvordan Gud handler ude i de samfund, vi har bedt for i de forgangne år. Vi håber, du vil lade dig inspirere af

historierne til at bede for muslimer, som endnu har til gode at møde budskabet om Jesus.

Tilbageblik på 3 årtier

Og sidst har vi medtaget nogle artikler af Dr. Steve Cochrane, et af de mennesker, der grundlagde 30 dage i bøn for den muslimske verden, og som stadig er involveret i bedeplanen. Han deler sine tanker om, hvordan forkyndelsen for muslimer har udviklet sig gennem hvert årti og hvilke betydelige ændringer, der er sket, og belyser hvordan fremtiden kan se ud, når vi bliver ved med at bede for muslimer.

30 dage i bøn: 1990'erne

I 1992 begyndte 30 dage i bøn for den muslimske verden. Det var et årti, hvor mobilisering af bøn voksede i takt med mobiliseringen af kristne fra hele verden, som i kærlighed vidnede over for muslimer. Noget af det, der vækkede mest begejstring indenfor mission i 1990'erne, var det stigende antal kristne vidner, der blev udsendt fra Asien, Afrika og Latinamerika.

En fransk film med titlen *Of Gods and Men* (Om guder og mennesker) udkom i 2010 og fortalte historien om en gruppe kristne munke i 1990'ernes Algeriet, der var fanget mellem en voldelig, muslimsk ekstremistgruppe og de muslimske landsbyboere, de var kaldet til at elske og tjene. En scene, der gør indtryk er, da den islamistiske leder ankommer til klosteret for at bede om medicin og udstyr til

sine sårede kammerater. Præsten afslår anmodningen på grund af landsbyboernes behov, men citerer Koranen og beder for og med ham. Så længe den ekstremistiske leder levede, sørgede han for at beskytte klosteret og munkene, der boede der.

Da mange kristne i 1990'erne under 30 dage bad om, at muslimer måtte modtage drømme og syn af Isa al-Masih (Jesus), hørtes historier om svar på disse bønner over hele verden. J. Christy Wilson, der var med til at stifte International Assistance Mission (IAM), havde som sædvane at bede sammen med muslimer, før han tog afsked med dem, i deres hjem eller efter en samtale. Han sagde, "Vil du bede sammen med mig, inden vi skilles?" Wilson troede på, at bøn sammen med muslimske venner var en af de største måder at lade Guds nærvær virke på, meget større end ord om tro alene.

30 Days

of focused prayer

for the

Muslim World

Hvordan kan vi bede?

Bed om at flere kristne vil tage del i 30 dage med bøn – bed andre om at bede sammen med dig i år! (Jak 5,16)

Bed for de kristne arbejdere, der har indsendt bedeemner og historier til denne bedeplan, at de må se frugten af deres arbejde og dine bønner. (Ef 6,18)

Bed om at muslimer må opleve Guds nærvær på nye måder under denne ramadan. (Johs 14,13)

Iraks marsk-arabere

Han manøvrerer sin båd med en stang gennem kanalerne i marsken. Abdul er på vej til en afsidesliggende hytte bygget af rør på vandet, hvor hans familie vil spise de fisk, han har fanget tidligere på dagen. Abdul er marsk-araber og bor i det øde vådområde i det sydlige Irak, hvor Tigris-floden løber ud i Eufkrat. Hans kultur er afhængig af vandet for at overleve.

Der er to grene i den islamiske tro: sunni og shia. Langt størstedelen af verdens muslimer er sunni, men i Irak er shiamuslimerne i overtal. Denne opdeling har længe været en kilde til konflikter. I 1980'erne og 1990'erne blev vand afledt fra vådområderne af de sunnimuslimske myndigheder med henblik på at ødelægge de shiamuslimske marsk-araberes

livsgrundlag. Efterfølgende indsatser har genoprettet omkring halvdelen af marsken, og i 2016 blev dette sjældne økosystem med dets unikke dyreliv optaget på UNESCO's Verdensarvsliste.

Marsk-araberne er et folk i overgang. De havde en befolkning på 500.000 i 1970'erne, men mange flygtede da marsken blev drænet. Det anslås at 48.000 lever der i dag, hvor de fisker, opdrætter vandbøfler og genopbygger de traditionelle mødestrukturer lavet af rørsøjler kaldet mudhif. Nogle er flyttet til storbyer i -og udenfor Irak, og har mistet de færdigheder, det kræver at leve i marsken. Og nogle marsk-arabere vender tilbage i håb om at skabe en destination for økoturisme i dette område, som ifølge traditionen engang var Edens Have.

Hvordan kan vi bede?

Der er ingen kendte kristne blandt marsk-araberne til at fortælle, at Jesus har vundet det tilbage, som gik tabt i Edens Have. (Rom 5,17)

Marsk-arabiske familier er blevet fordrevet på grund af krig, og mange kæmper for at genopbygge deres liv. Bed om at den marsk-arabiske diaspora må finde glæde i Kristus. (SI 30,11)

Bed for de indsatser, der gøres for at genskabe dette særlige miljø, og for at dem, der vender tilbage til deres hjem her, må finde levende vand. (Johs 4,14)

Ismailitter

Ismailitterne er en gren indenfor shiaislam, der følger en levende imam (åndelig leder) som nedstammer fra Ali, fætter og svigersøn af profeten Muhammed. De tror på, at disse imamer nedarver evnen til at vejlede deres samfund moralsk og åndeligt.

I det syvende århundrede var der uenighed blandt shiaer omkring den rette efterfølger. Ismailitterne opstod for at følge lederskabet af den arvelinje, der på nuværende tidspunkt ledes af Hans Højhed Aga Khan 4.

Der er 15 millioner ismailitter. De bor hovedsagelig i Central- og Sydasiens, Afrika, Mellemøsten, Europa, Nordamerika og Australien. De vægter uddannelse højt, idet de tror på, at søgen efter viden er til gode for både individ

og samfund. Ismailitter vægter også at leve fredeligt side om side med andre og arbejder for at skabe et bedre liv for de samfund, de lever i, som helhed.

De er ofte synligt engageret i indsatser for at hjælpe andre, sammen med andre. For eksempel stod det ismailitiske samfund i Edmonton, Canada, på Canadas nationaldag, for morgenmadspandekager og en Covid-19 vaccinationsklinik, hvor de indgik et samarbejde med byen, lokale indfødte ledere samt et kristent herberg for hjemløse.

Meget få kristne arbejdere fokuserer på ismailitterne. Det er let at tale med dem om tro, eftersom de er interesserede i at lære. De er ofte parate til at beskæftige sig med bibeltekster og erklære sig enig i andre perspektiver, dog uden at acceptere dem personligt.

Howdan kan vi bede?

Ismailitter ærer Jesus og deler mange kristne doktriner om ham. Bed om at Helligånden vil åbenbare dem endnu mere af sandheden om ham. (Johs 14,6)

Som minoritet kan ismailitterne møde forfølgelse og diskrimination fra andre muslimske samfund, der ikke anser dem for ægte muslimer. Bed for deres sikkerhed og frihed. (SI 82,3-4)

Ismailitter er esoteriske i deres tilgang til tro, og lægger vægt på skjulte betydninger og en åndelig forståelse, der overgår den menneskelige forståelse. Bed om at de må få oplevelser med Gud, der fører dem til Jesus. (Johs 4,24)

Unåde og ukontaktede: Saudi-Arabiens shiaer

Forskellen mellem sunnimuslimer og shiamuslimer er yderst mærkbar i Saudi-Arabien.

Disse to islamiske grene er fælles om mange af de samme doktriner og skikke. Men der er også mange forskelle, som skaber konflikter. Sunnierne er "Ahl al-Sunnah" eller "Traditionens folk." De tror på, at det er afgørende at praktisere islam på samme måde, som profeten Muhammed gjorde det, sådan som det beskrives i Sunnaen.

Shiaerne tror derimod på, at det også er tilladt at lade sig vejlede af den lære og det eksempel, de finder hos de efterkommere, Muhammed fik gennem sin svigersøn og fætter, Ali. "Shiat Ali" eller "Alis parti" gik ind for, at Ali skulle indtage rollen som leder (imam) af det muslimske samfund efter Muhammeds død. I praksis er shiaer mest afhængige af deres religiøse ledere

(ayatollaher), hvor sunnier har tillid til Sunnaen.

Saudi-Arabiens kongefamilie følger en fundamentalistisk form for islam, der ikke anser shiaer for sande muslimer. Der bor omkring 2.715.000 shiaer i Saudi-Arabien, flest i Østregionen. De bliver diskrimineret på arbejdspladsen, har begrænset adgang til politisk deltagelse og står i et usikkert forhold til de herskende magter. Som resultat har de tendens til større fattigdom og oplever chikane og vold på grund af deres religiøse praksis.

Dette gør samfundet retsløst og giver plads til dannelse af aktivistgrupper, der kræver lighed. Resultatet er yderligere undertrykkelse, eftersom sådanne aktivister mistænkes for, med politiske formål, at konspirere med shiasamfund i nabolandet Irak.

Hvordan kan vi bede?

Der er ikke nogen kendte kristne i shiasamfundene i Saudi-Arabien og ingen kendte indsatser for at plante kirker der. Bed om at Helligånden må finde en måde at åbenbare Guds kærlighed for dem på. (Johs 3,5-8)

Saudi-Arabien har nogle af de hårdeste restriktioner på religionsfrihed i verden. Bed for mere åbenhed. (Johs 8,36)

Bed for at dette samfund må lade sig vejlede af sandhedens Ånd. (Johs 14,26)

Khoja ithna asharierne i Østafrika

Shiagrenen af islam, som vi har bedt for de foregående dage, har flere undergrene. En af dem er ithna asharierne. Ithna ashari betyder "tolver", en term der referer til doktrinen om, at tolv mandlige efterkommere fra Muhammeds familie er udpeget af Allah til religiøse og politiske ledere. Muhammed ibn al-Hasan al Mahdi er den tolvte, den sidste imam, en messiansk figur, som forventes at vende tilbage en dag sammen med Isa (Jesus), for at skabe fred og retfærdighed i verden.

Khoja ithna ashari-samfundet tæller omkring 125.000 mennesker verden over. De stammer fra Kutch-distriktet i Gujarat, Indien, men har bredt sig og skabt samfund på de fleste kontinenter vest for det sydlige Asien.

De fleste af khojaerne i Østafrika ankom i det 19. og 20. århundrede. Oprindeligt var de ismailitter, men en strid i det ismailitiske samfund i 1866 omkring den første retmæssige Aga Khan, resulterede i at nogle ismailitter forlod denne gren, enten frivilligt eller med tvang. En velstående indisk handelsmand og leder i khoja ismaili-samfundet på Zanzibar ved navn Dew Jamal, var en af dem der konverterede til ithna ashari, og han grundlagde senere samfundets første moske i Østafrika.

I dag er Mombasa sæde for de afrikanske khoja shia ithna ashariers højeste råd, der repræsenterer omkring 17.000 mennesker. De har arbejdet ihærdigt på at udbrede deres tro over Caribien og ind i Latinamerika.

Howdan kan vi bede?

Bed for at khojaerne må møde Jesus og forstå ham gennem hans egne ord i Skriften. (Johs 1,1-14)

Bed om bevægelser til tro på Jesus i khoja-samfundet, og for at tusinder af dem må blive døbt og gjort til disciple. (Matt 28,19)

Bed om at de mange kristne i Østafrika må være ivrige vidner og dele deres tro på Kristus med khojaerne på en meningsfuld måde. (1 Pet 3,15)

Da vi bad for Saudi-Arabien

I 1994 var 30 dage i bøn for den muslimske verden stadig i sin begyndelse, og på dag nummer 22 det år bad vi for Saudi-Arabien. I bedeplanen stod der: "Kongeriget Saudi-Arabien er et af de mindst evangeliserede lande i verden. Det har få kendte kristne, ingen oprindelige kirker, og det er ikke tilladt Kristi arbejdere at komme ind i landet."

Meget af dette er stadig gældende. Shiamuslimerne i Saudi-Arabien, som vi bad for tidligere, er endnu ukontaktede, og der kendes ikke til nogen kristne iblandt dem. Blandt sunnierne, som er i overtal i befolkningen, rapporteres der derimod om mange, der bliver disciple og samles i husmenigheder! En lokal arbejder udbrød, "De eneste saudier, jeg kender her, er kristne!" På bare få år er der kommet så mange nye troende saudier, at al deres tid går med oplæring.

Og disse disciple deler selv ud af evangeliet. Én saudisk kvinde der kom til tro i august 2020, havde ved påsketid 2021 ført flere end 30 af sine familiemedlemmer til Kristus. Organisationen Muslim Background Believers (Kristne med Muslimsk Baggrund) findes i hver eneste by, hvor de udbreder deres tro og underviser i Bibelen gennem sociale medier.

Nogle medlemmer af den saudiske kongefamilie forsøger at gøre nationen til et mere åbent, tolerant samfund, og dette har været en stor velsignelse. Vi ved ikke præcis, hvor mange kristne saudier der findes i landet, men vi ved, at der er mange hundrede flere i dag, end der var i 1994, og vi kan bede om, at bevægelsen må fortsætte med at vokse.

Howdan kan vi bede?

Bed om at de medlemmer af kongefamilien, der ønsker at gøre Saudi-Arabien friere, må få visdom og mulighed for at skabe forandring. (1 Tim 2,1-2)

Bed om at Muslim Background Believers i Saudi-Arabien må vidne med visdom, blive bevaret fra forfølgelse og være modige, når de fortæller om deres tro. (Matt 10,16)

Bed om at de fremmede kristne i Saudi-Arabien må være behjælpelige i at oplære og opmuntre lokale troende. (2 Tim 2,2)

Wakhan-korridoren, Afghanistan

Et uvejsomt, smalt stykke land trænger sig ud fra Afghanistans nordlige grænse til Kina og opdeler Tadsjikistan og Pakistan. Det har været en handelsrute i århundreder, men i 1893 gjorde en aftale mellem det Britiske Imperium og Afghanistan det til en landegrænse; men det er en grænse, der skærer lige gennem de forskellige folkegrupper, der bor der.

Wakhi-folket i det nordøstlige Afghanistan tilhører en gren af shia-ismailitter, der hedder Nizari. De anses ikke for ægte muslimer af andre afghanere, og bliver ofte diskrimineret, somme tider endda forfulgt. Især er Taleban meget fjendtlige imod dem. Wakhi-folket tæller omkring 50.000 mennesker, hvoraf cirka 17.000 bor i Wakhan-korridoren, og resten i omkringliggende regioner i Tadsjikistan, Kina og Pakistan. Her bor også omkring 1.500 efterkommere af

kirgisiske nomadehyrder, som opholdt sig i Afghanistan, da grænsen blev optrukket. Disse er udelukkende sunnimuslimer.

Wakhans afsides placering forhindrer etableringen af en god infrastruktur. Der er utilstrækkelig adgang til lægehjælp, rent vand, elektricitet, telefonforbindelser og internet. Mulighed for skolegang er meget begrænset. Situationen for kirgiserne er endnu værre. Deres dagligdag er præget af trøstesløshed og nød.

Gennem de sidste to årtier har en gruppe kristne haft mulighed for at rejse til Wakhan-korridoren og fortælle om evangeliet, selv om der ikke findes nogen kirker. Efter at det vestlige militær trak sig tilbage i 2021, overtog Taleban hurtigt Wakhan-distriktet – med uforudsigelige og muligvis katastrofale konsekvenser for de mennesker, der bor der.

Hvordan kan vi bede?

Bed for fred og beskyttelse til mennesker i Wakhan-korridoren. (Es 54,10)

Bed for at de åndelige frø, der er spredt i forgangne år, må spire og vokse i menneskenes hjerter. (Matt 13,1-23)

Bed for at kristne igen må få mulighed for at bo iblandt wakhi-folket og kirgiserne i Wakhan, og fortælle dem om Kristi kærlighed og frelse. (Es 52,7)

Stofmisbrug i Afghanistan

De fleste mennesker kommer aldrig til at høre om en mand som Qasim. Han kommer fra en afsidesliggende del af Afghanistan, er medlem af en overset stamme i en unået folkegruppe og han er stofmisbruger.

Som ung rejste Qasim over grænsen for at arbejde i et islamisk naboland. Her blev han forsynet med stoffer for at gøre ham mere produktiv og i stand til at tage længere vagter. Han blev afhængig, og inden længe gjorde stofferne ham mindre produktiv, ikke mere. Han blev erstattet af en anden arbejder, der sandsynligvis ville blive udnyttet på samme vis, og vendte hjem. Hans afhængighed bragte stor skam over hans familie, som ikke ville have noget med ham at gøre. Gennem størstedelen af sit 24 år lange stofmisbrug holdt han til under en bro ved et kloakudløb sammen med omkring 2.500 andre stofmisbrugere.

Sådan er tilværelsen for mange mennesker i Afghanistan og de omkringliggende nationer, hvor stofmisbrugere bliver afvist af deres familie og skammet ud af samfundet. Imidlertid blev Qasim fundet af arbejdere fra et behandlingssted, som har givet ham hjælp og håb. Han har været stoffri i over fire år og arbejder nu som vagt på et af behandlingsstederne.

Stofmisbrug er et stigende problem i Afghanistan, som er verdens største opiumproducent. Problemet er også stigende blandt kvinder og børn, der lever i fattigdom, konflikt og håbløshed.

Hvordan kan vi bede?

Bed om flere arbejdere til at tjene og bringe håb til misbrugerne i Afghanistan, som har meget små chancer for nogensinde at høre evangeliet. (Rom 5,5)

Bed om befrielse fra de stærke lænker af skam, som holder mange af disse mennesker fanget i deres misbrug. Lad dem vide, at de er elsket af Gud. (Sl 34,18)

Bed om sikkerhed for dem der under farlige forhold hjælper og tjener en trængende befolkning i denne region. (Sl 91,1-2)

30 år i bøn: 00'erne

30 dage i bøn blev ved med at vokse i løbet af 00'erne, midt i en gradvis forværring af bestående konflikter mellem forskellige religioner. En ond cirkel af vold og gensvar herpå skabte mere og mere bitterhed og længsel efter endeløse hævn gerninger fra grupper i Mellemøsten, Europa, Asien, Afrika og Nordamerika. Men som kristne i hele verden bad for muslimer, både i det nære og i det fjerne, tøede hjerter da op og blev forvandlet, og kom kærligheden stærkere til udtryk – bare lidt?

Den 14. november 1940 bombede nazisterne London tillige med andre engelske byer, deriblandt Coventry. I løbet af det elleve timer lange bombardement blev St. Michael's Cathedral i Coventry praktisk talt jævnet med jorden. Mindst 600 mennesker blev dræbt i området, og op mod 400 flere døde i de brande, der opstod. Da præsten Dick Howard næste morgen gik gennem ruinerne, kunne han ikke finde

ord. Alt, han formåede at gøre var, med et stykke kridt, at ride ordene Fader tilgiv på en mur bag alteret, der stadig stod tilbage. Howard tilføjede ikke 'nazisterne', men lod disse to ord inkludere os alle, med vores egen synd og nød.

Katedralen i Coventry blev først helt genopbygget i 1962, men de gamle ruiner står stadig ved siden af den nye bygning. Ordene Fader tilgiv står nu uudsletteligt indgraveret over alteret. Men det er ikke bare ord. Et forsoningsarbejde har til huse der, som har sat spor verden over, deriblandt i Irak.

00'erne begyndte med ellefte september-angrebene, og andre konflikter fulgte efter. Men disse begivenheder satte gang i en betydelig vækst i deltagelsen i *30 dage i bøn for den muslimske verden*, eftersom kristne fandt veje til at arbejde for forsoning og vidne for evangeliet, sådan som Jesus har lært os.

30 Days of Prayer

Calling the Body of Christ
to Pray for the Muslim World

November 6 - December 5, 2002

Hvordan kan vi bede?

Bed for kristne, der arbejder for fred og forsoning med muslimer. (Luk 6,17-36)

Bed for muslimer, der arbejder for forsoning og genoprettelse af fred i deres samfund, sammen med kristne og andre. (Es 1,18)

Bed om at en større åbenbaring af Kristi gerning må føre til forsoning for verden. (2 Kor 5,18-21)

Mehri-stammen

Solen går ned bag ørkenens horisont, og mørket falder på. I det sydvestlige hjørne af Oman, tæt på grænsen til Yemen, samles en lille gruppe gamle mænd for at drikke kaffe og dele dagens nyheder med hinanden. Og det gør de på et sprog, der sandsynligvis vil uddø med dem.

Mehri-stammens historiske hjemland ligger i området omkring de moderne landegrænser mellem Yemen, Oman og Saudi-Arabien. Mehri er et semitisk, skriftløst sprog, som udelukkende tales af denne stamme. Mehri kategoriseres som "uden tvivl truet" af UNESCO's atlas over verdens sprog. Det forstås ikke af arabisktalende, hvilket er en del af forklaringen på dets faldende brug. Visse indsats for at bevare mehri-sproget er sat i gang, men det er stadig truet.

Der anslås at være 100.000 mehri-talende mennesker fordelt mellem de tre golfstater. Imidlertid svinger dette estimat voldsomt, fordi der ikke foreligger konkret viden på området, og på grund af at stammens hjemland ligger så afsides. Frem til midten af 1980'erne bevægede mehri-stammen sig frit over grænserne mellem Oman, Yemen og Saudi-Arabien som traditionelle beduinske kamelvogtere.

Siden dengang har de tre nationale regeringer opfordret beduinstammerne til at bosætte sig i etablerede landsbyer, hvilket har resulteret i en opdeling af mehri-stammen mellem de tre forskellige lande. Dette øger deres isolation og bidrager yderligere til sprogets forsvinden.

Howdan kan vi bede?

Denne stamme er et unået og ukontaktet muslimsk samfund. Mehri eksisterer ikke som skriftsprog, og der findes ikke nogen mundtlig udgave af Bibelen på mehri. Bed om at kristne, der taler flydende arabisk, må nå ud til arabisktalende medlemmer af denne afsidesliggende stamme med evangeliet, og om at der må blive lavet en mundtlig oversættelse af skrifterne. (1 Kor 14,10-11)

Bed om at arabisktalende medlemmer af mehri-stammen må finde Jesus gennem eksisterende, kristne online-resurser, eller på mirakuløs vis. (Åb 3,20)

Bed om at denne befolkningsgruppe ikke må blive oversat af de regeringer, hvis herredømme de lever under, og at de må bevare deres identitet. (Åb 5,9)

Unået og ukontaktet: Nordyemenitterne i Yemen

Det er svært at komme i tanke om et mere desperat folk end nordyemenitterne i Yemen. De tæller over 13 millioner mennesker, taler sanaani-arabisk, er shiamuslimer, og en af de største folkegrupper i verden uden nogen kendte kristne vidner. Kristendommen ankom til Yemen i det 4. århundrede, men islam tog hurtigt herredømmet. Kigger man på en liste over ukontaktede muslimske folkegrupper, (folkegrupper uden kendte evangeliserende indsats), træder flere forskellige grupper fra Yemen frem, hvoraf nordyemenitterne er den største.

Området har været præget af konflikt siden det Arabiske Forår i 2011, men allerede inden da var Yemen en af de fattigste nationer i Mellemøsten. Et helt årtis brutal krig har lagt økonomien i ruiner, og

fattigdom er et livsvilkår. Underernæring er udbredt. Millioner er afhængige af hjælp fra udlandet for at overleve, men Covid-19 har fået fremmede regeringer til at afse færre midler til nødhjælp af hensyn deres egne landes økonomi.

Den vedvarende konflikt forstyrrer igen og igen uddelingen af den livsvigtige mad og brændstof, der faktisk ankommer. De fleste fødevarer må importeres, men folk i det nordlige Yemen har hverken råd til at betale for den eller for den lægehjælp, de har brug for til at behandle de sygdomme, de får som følge af underernæring. Det er en ond cirkel. Medmindre konflikten stopper, synes der ikke at være håb om forbedring. Nogle kalder situationen for verdens største humanitære krise.

Howdan kan vi bede?

Bed for de nordyemenitiske kvinder. Deres kultur er restriktiv over for kvinder, i form af arrangerede ægteskaber og streng opdeling mellem kønnene, hvilket giver kvinderne endnu færre muligheder. Kvinder bliver gift i en ung alder og føder børn, der sandsynligvis kommer til at lide af underernæring og sygdom, med meget begrænset adgang til sundhedshjælp. (4 Mos 6,24-26)

Bed om fred i Yemen. For at konflikten må ophøre, og at landet bliver genopbygget. (Matt 5,9)

Bed om at Gud må bane en vej for sit evangelium, så det kan lyde i det nordlige Yemen. (Es 65,1)

Akhdam-folket i Yemen

Aisha samler affald og bor i en storbylum i Yemen. Hun kæmper stadig for overlevelse, på trods af at leveforholdene for det marginaliserede Akhdam-folk støt er blevet forværret, siden krigen begyndte i Yemen for mange år siden. Ligesom mange andre af de fattigste mennesker her tilbringer hun dagen på lossepladsen, hvor hun leder efter vand, mad eller andre ting, hun kan bruge eller sælge. Aisha var tæt på at omkomme, da hun blev ramt af Covid-19 sidste år. I den overfyldte slum er der ingen, der har råd til at blive behandlet på et hospital. Men hendes håb er stærkt, håbet om at tingene vil blive bedre, for hende selv såvel som for hendes folk.

Officielle estimater siger, at Akhdam-folket tæller 500.000 medlemmer i Yemen; andre kilder siger, det er nærmere 3.000.000. Folkets oprindelse er uvis, men de stammer fra Afrika og har altid

været offer for social ulighed. De bliver diskrimineret på mange måder og har meget begrænsede muligheder. Akhdam-folket bor isoleret i slumområder i Yemens storbyer og taler en blanding af amharisk, somalisk og arabisk. Deres leveforhold afspejler, at de ikke har mulighed for at tjene mere, end hvad de behøver for at overleve. Der er ingen sanitet eller elektricitet. Næsten ingen af børnene går i skole, og spædbørnsdødeligheden er chokerende. Mange af dem lider af genetiske sygdomme eller sygdomme, som kan forebygges.

Mange yemenitiske arabere anser Akhdam-folket som dårlige muslimer på grund af deres levevis, uden at tænke på hvor uretfærdigt de bliver behandlet.

Howdan kan vi bede?

For grupper, der taler for at Akhdam-folket skal have flere muligheder og ligestilling i Yemen. Bed om at de må få adgang til mere sundhedshjælp, infrastruktur og uddannelse. (Ords 14,31)

Bed om at Akhdam-folket må finde håb og fremtid i Guds planer for dem. (Jer 29,11)

Bed om at bibeloversættelsen på denne folkegruppes modersmål må blive gjort færdig og for at kristne arbejdere må dele Kristi kærlighed med dem. (Johs 3,16)

Da vi bad for Centralasien

Da 30 dage i bøn for den muslimske verden tog sin begyndelse, var Centralasien unået af evangeliet, skjult bag strenge restriktioner af religionsfrihed og andre friheder. Vi har medtaget bøn for dette område i næsten hver eneste bedeplan, vi har udgivet.

Islam har været fremherskende i Centralasien, siden den ankom i det 8. århundrede med arabernes erobringer. Det Russiske Imperium begrænsede religiøs praksis fra midten af 1800-tallet i forsøg på at etablere en sekulær stat. Sovjetunionens kollaps førte til en lempelse af disse begrænsninger og til islams genopblomstring. Dette blev støttet af muslimske nationer såsom Saudi-Arabien, som fremsendte koraner og grundlagde moskeer.

I 1994 bad 30 dage for det, der blev kaldt Fællesskabet af Uafhængige Stater – nyoprettede nationer, der for første gang skulle stå i forbindelse med resten af

verden. Vi bad om at kristne måtte rejse til dette område for at hjælpe med praktiske opgaver og etablere sundhedsvæsen, uddannelse og erhvervsliv, og om ressourcer til at fortælle budskabet om Jesus.

Alle disse ting blev til virkelighed. I løbet af de sidste tre årtier er flere muslimer blevet omvendt til Kristus i dette område end nogensinde før – titusinder i visse nationer. Voksende og blomstrende kristne samfund har overlevet vedvarende forfølgelse fra muslimske såvel som sekulære modstandere.

Centralasiatiske kristne ledere tager del i globale missionsfremstød og bidrager til udviklingen af evangeliske materialer til deres egne nationer, skriver deres egne lovsange og skaber egne traditioner.

De, der har bedt for Centralasien, må begejstres over at se bønnen bære frugt så hurtigt, i vor tid.

Hvordan kan vi bede?

Bed om at voksende fællesskaber i Centralasien må blive oplært i troen med visdom, og at de må få de materialer, de har brug for. (Fil 1,9-11)

Bed om at regeringerne må beskytte religionsfriheden, og tillade kristne at udøve deres tro i sikkerhed og at bidrage til deres nations udvikling. (Kol 1,9-12)

Bed om at den muslimske majoritet må møde kristne i deres samfund og komme til tro. (1 Pet 3,15)

Nordkaukasus

Hver morgen står solen op over Nordkaukasus' majestætiske bjerge og skinner på de næsten 7 millioner mennesker, der bor mellem Sortehavet og det Kaspiske Hav. De er en af de mest unåede folkegrupper i verden. Her tales mere end 45 sprog, og området rummer dermed et af verdens mest komplekse sprogsystemer. Der findes meget få bibeloversættelser på disse sprog.

Mennesker i denne region er først og fremmest loyale over for deres klan. De nærer dyb mistillid til udefrakommende og fremmede. Overvindes denne grundlæggende tilbageholdenhed imidlertid, opstår til gengæld et kunakh-forhold: Et stærkt, gensidigt bånd af venskab, loyalitet og beskyttelse.

Yura blev kristen i et Centralasiatisk land, efter at hans familie blev landsforvist dertil i 1944. Han vendte siden tilbage

til sit kaukasiske hjemland for at fortælle mennesker om Jesus. Han har nu boet der i over 30 år som den eneste kristne iblandt sit folk.

I mange år har Yura bedt om åbne døre og om etableringen af kunakh-forhold. En afsidesliggende egn, der står ham særligt nær, er hjemsted for "ørnens folk". For at komme dertil må han ansøge om tilladelse 90 dage forud. Derefter må han køre op gennem bjergene i timevis og passere adskillige checkpoints. Først i det øjeblik han når frem, finder han ud af om myndighederne faktisk vil give ham adgang. Andre regioner er lidt lettere tilgængelige, men selv de kræver kunakh-forhold for at komme ind.

Terrænet, sprogene og kulturen gør tilsammen Nordkaukasus til et af de sidste steder på kontinentet, der modtager evangeliet.

Hvordan kan vi bede?

Bed for åbne døre, så kristne kan nå dette lukkede folk. (Åb 3,8)

Bed om velsignelse for mennesker i Nordkaukasus, bed om fred og kendskab til Gud. (2 Pet 1,2)

Bed om at alle disse mennesker må få Guds ord at høre på deres eget sprog. (ApG 2,4-6)

De anatoliske alevitter i Tyrkiet

Hasan er vokset op i en fattig alevitisk landsby i det østlige Tyrkiet. Sproget zaza er hans modersmål. I grundskolen lærte han tyrkisk, og som voksen blev han lærer. Nu er han gået på pension, og har med bekymring set sine voksne sønner kæmpe med alkoholisme, akkurat som hans egen bror har gjort. Han frygtede, at hans familie var underlagt en forbandelse.

I sin søgen efter hjælp begyndte Hasan at se kristent satellit-tv, og indså at Jesus måske kunne være svaret på familiens problemer. Han læste en bibel og blev overbevist om det. Hasan modtog Kristus i bøn og skrev derefter til tv-stationen, som sendte nogen ud for at besøge ham og bede sammen med ham for resten af familien.

Der er rundt regnet 20 millioner anatoliske alevitter, bestående af tre sproggrupper (tyrkisk, kurdisk og zaza). De opstod i Centralasien blandt turkmenerne og er den største religiøse minoritet i Tyrkiet.

Alevitterne følger en mystisk fortolkning af islam og anses for en sekt. De faster ikke under ramadanen, men i stedet under muharrams ti dage, hvor shiamuslimerne mindes imam Husseins martyrium. De lægger sig ikke på gulvet, når de beder, og mødes ikke i moskeer, men i mindre bedehuse, der kaldes cemevi'er. De giver ikke almisser, sådan som islam almindeligvis påbyder, men anser det for vigtigere at elske Gud og mennesker end at overholde islamisk lov. Deres teologi og doktriner er ikke nedskrevet, men overleveres fra generation til generation gennem digte og sange.

Alevitterne mødes med fordomme og chikane, både politisk og socialt i Tyrkiet. De kan ikke blive undervist på modersmålene kurdisk og zaza, kun på tyrkisk. Trods det værdsætter alevitterne uddannelse, især af piger og kvinder, og gennem stor flid opnår mange en universitetsuddannelse.

Hvordan kan vi bede?

Bed om at dedikerede kristne arbejdere, især lærere, musikere og erhvervsfolk, må rejse til alevitternes områder. (Rom 15,20)

Bed om at de anatoliske alevitter må modtage evangeliets frø i deres hjerter. (Matt 13,1-9)

Bed om velsignelse for de få eksisterende kristne alevitter, og for mere kristent materiale på deres sprog. (2 Pet 1,3)

Fethullah Gülen-bevægelsen

I 2016 rystede et militært kupforsøg Tyrkiet. Bag kupforsøget stod efterfølgere af den muslimske prædikant Fethullah Gülen. Gülen har benægtet at skulle have anstiftet denne vold, men i alle tilfælde er han en karismatisk leder og inspiration for en yderst indflydelsesrig bevægelse både inden for og uden for Tyrkiets grænser. Medlemmerne af bevægelsen kalder sig selv hizmet, hvilket betyder 'tjeneste'.

Gülen-bevægelsen holder sig til en ortodoks sunni-lære med stærke sufistiske overtoner. Det, de arbejder hårdest for, er en moderne fortolkning af islam. Derfor lægger de stor vægt på videnskab, uddannelse og dialog med andre religioner. Deres indflydelse har bredt sig via kollegier, skoler og universiteter. Mange hizmet-studerende har siden indtaget nøglepositioner i militæret, retsvæsenet, medierne og erhvervslivet. Det anslås, at op mod 4 millioner mennesker på

et tidspunkt identificerede sig med bevægelsen. Kupforsøget førte til grov forfølgelse og fængslinger fra den islamiske regerings side, først rettet mod hizmet-sympatisører, og dernæst mod alle oppositionens stemmer. Omkring 70.000 er blevet fængslet, og mere end 150.000 embedsmænd er blevet afskediget. Mange andre har måttet flygte til Vesten. Meget få er blevet kristne.

Ayshe har været elev på en hizmet-skole og deltog i deres bedemøder på universitetet. Alt dette forandrede sig, da hun læste de vers i Koranen, som påbyder vold, og blev kastet ud i en åndelig krise. For at finde svar på krisen begyndte hun at våge i bøn om natten, og i løbet af denne periode modtog hun et eksemplar af det Nye Testamente. Hun åbnede det på en tilfældig side og læste Matthæusevangeliet 5,44, hvor Jesus lærte, "Elsk jeres fjender." Denne åbenbaring gjorde hende til efterfølger af ham som i sandhed er Fredens Fyrste.

Hvordan kan vi bede?

Bed for de fængslede hizmet-tilhængere, om at Herren vil åbenbare sig for dem. (Es 61,1)

Bed for dem i eksil, om at deres interesse i dialog med andre religioner må blive til sand søgen. (Matt 7,7)

Bed om at hizmet-tilhængerne må indse, at deres fromhed kun kan fuldendes i Jesus. (Jak 2,14-26)

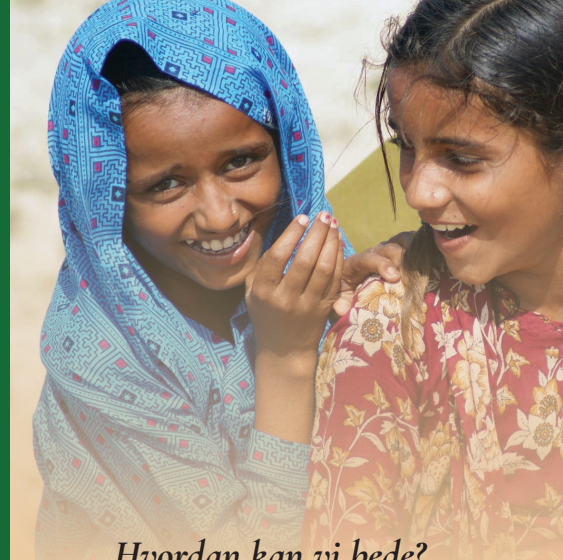
Unået og ukontaktet: Baloch-folket i Østpakistan

Anwar sukker, idet han spiser den sidste mundfuld khaddi kabab – en traditionel baloch-ret bestående af et helt får fyldt med ris og tilberedt i et ildsted under jorden. Solen er på vej ned over bjergene, og Anwar forbereder sig til aftenbønnen i håb om at den vil bringe lidt fred til hans urolige tanker. Han er bekymret over nyheden om et militærangreb på en nærliggende landsby. Hans kone er gravid, og han bekymrer sig for fødslen. Hvis barnet overlever, spekulerer han på, hvilke muligheder de har uden skoler og uden ende på den konflikt, der blot synes at gøre tilværelsen sværere og sværere.

Baloch-folket findes hovedsageligt i bjergene og ørkenen i det sydlige Pakistan. Oprindeligt var de nomader, men nu har de fleste delvist bosat sig i ler- eller stenhytter på højdederagene, hvor

de dyrker hvede og opdrætter kameler, kvæg, får og geder, som de flytter rundt om vinteren for at finde græsning. De er blandt de fattigste og dårligst uddannede i Pakistan.

Livet er vanskeligt i dette område, der har set meget lidt udvikling. De sidste to årtier har været præget af eskalerende vold mellem nationalistiske baloch-grupper, som ønsker at etablere et uafhængigt Balochistan, og de pakistanske myndigheder. Størstedelen af baloch-folket ønsker mere kontrol over de råvarer, der findes i deres hjemland (såsom kul, gas, olie og guld), ikke nødvendigvis at løsrive sig fra Pakistan. Men den pakistanske regering er barsk i forsøget på at slå oprørsgrupper ned, så konflikten varer endnu ved, med udbrud af vold og uden meget håb om en løsning.

Hvordan kan vi bede?

Der er ingen kendte kristne blandt baloch-folket, og der vides ikke af nogen indsats for at gøre dem til Jesu disciple. Bed om at Gud må skabe en vej til at fuldføre sit store værk i dette område. (Matt 28,19)

Bed for en fredelig løsning på konflikten og for indsatser, der sigter på at forbedre levevilkårene her. (2 Krøn 7,14)

Bed om velsignelse for baloch-folket, at de må erfare Guds kærlighed og medfølelse. (Es 54,10)

Shabak-folket i Irak

Hassan har inviteret sine venner til småkager og sød te. Men stemningen er anspændt. "Araberne har fordrevet os, kurderne har overladt os til os selv. Hvem har vi tilbage at stole på?", spørger han.

Hassan er politisk aktivist og tilhører shabak-folket, en etnisk gruppe i Irak, der tæller omkring 300.000 mennesker. De lever i et område kaldet Nineve-sletten i den nordlige del af landet – dér, hvor profeten Jonas kaldte til omvendelse for omkring 2700 år siden. I dag er regionen skueplads for vedvarende konflikter. Jihadister har dræbt medlemmer af alle minoriteter: kristne, yazidier, turkmenere – og shabaker.

Størstedelen af shabak-folket følger shiaislam, med elementer fra sufismen – en mystisk udgave af islam med egne

åndelige vejledere kaldet pirer. Dette gør shabak-folket til vantro hedninger, ifølge de ortodokse sunnimuslimer i Islamisk Stat (IS). Arabere og kurdere, de to største etniske grupper i Irak, ser også ofte skævt til shabak-folket, der tjener til dagen og vejen som simple bønder eller lastbilchauffører.

Længe har shabak-folket, med en befolkning på under 300.000, været stort set ukendt uden for Iraks grænser. Dét at de blev forfulgt af Islamisk Stat (IS), placerede dem pludselig i nyhedsoverskrifterne. Men dette har ikke gjort nogen større forskel for deres vanskelige situation: Arbejdsløsheden er høj, især blandt de unge. Mange af dem kæmper med deres identitet som medlemmer af en lille minoritet.

Hvordan kan vi bede?

Bed om at de få kristne på Nineve-sletten må være lys og salt for shabak-folket. (Matt 5,13-16)

Bed for bibelmateriale på deres sprog, shabaki, som minder om kurdisk. (Es 55,11)

Bed om at mange af shabak-folket, sammen med Jonas, snart må kunne sige, "I min nød råbte jeg til Herren, og han svarede mig." (Jon 2,3)

30 dage i bøn: 2010'erne

I takt med at *30 dage i bøn for den muslimske verden* fortsat voksede i 2010'erne, blev budskabet om kærlighed og forsoning gennem evangeliet til muslimer også styrket. En mand som udlevede den kærlighed, var Justin Normand, en 53-årig mand fra Dallas, Texas.

I 2016, hvor antallet af hadske angreb på muslimer var stigende, tog Justin Normand hen til sin nærmeste moské og holdt et skilt op. Der stod: "I hører til. Vær stærke. Vær velsignet. Vi er ét Amerika." Det var et modkulturelt budskab til en nation i forandring, hvor nogle mennesker nærrede frygt for muslimerne og ønskede, at de skulle forsvinde.

Da man spurgte, hvorfor han gjorde det, svarede Normand, at han ønskede at "... dele freden med mine naboer. Mine marginaliserede, frygtsomme, ordentlige, uretfærdigt beskyldte, muslimske naboer." Han sagde: "Det handlede om at forbinde de sårede. Om at vise medfølelse og empati

for de lidende og frygtsomme iblandt os. Eller, som i visse kristne sammenhænge, så handlede det om at vaske min broders fødder. Det handlede om min tro, ikke deres."

I løbet af 2010'erne opbød flere samarbejdende parter styrken til at dele fredens evangelium med muslimer, deriblandt Vision 5:9 – et netværk med ønsket om at se mennesker fra alle nationer vidne om Kristus. Dette samarbejde opmuntrede også til flere samlinger for troende med muslimsk baggrund fra mange lande, som nu var Jesu disciple – endnu et resultat af den øgede, globale bønneaktivitet.

Andre indsatser for forsoning opstod i 2010'erne i håb om at bygge broer af kærlighed og venlighed mellem trosretningerne. Flere arbejdsindsatser fokuserede på at praktisere fredens evangelium og blev næret delvist gennem millioner af deltagere i det globale initiativ *30 dage i bøn for den muslimske verden*.

Hvordan kan vi bede?

Bed om at amerikanske kristne må være levende eksempler for Kristus over for deres muslimske naboer. (Johs 13,14-15)

Bed for partnerskaber og indsatser, der arbejder for at "udsende fred og frelse" til muslimer. (Es 52,7)

Bed om at muslimer må blive mødt med empati og medfølelse og blive budt velkommen blandt kristne på steder, hvor de bliver forfulgt. (Luk 4,18)

Kanuri Manga i Niger

Kanuri Manga-stammens knap 700.000 medlemmer lever i det østlige Niger og det nordøstlige Nigeria. De er en undergruppe af den større Kanuri-stamme, og før kolonitiden var de et mægtigt imperium. De fleste af dem er bønder, som hovedsageligt dyrker korn i barske omgivelser, ligesom de avler får og geder og opdrætter heste – et symbol på prestige iblandt dem. Kanuri Manga er sunnimuslimere, og der er ingen kendte kristne iblandt dem.

Kanuri-stammen benytter sig gerne af ordsprog, udviklet til at give livslektioner videre gennem en enkel frase såsom:

”På bunden af tålmodigheden ligger himlen.”

”Man elsker ikke et andet menneske, hvis man ikke tager imod noget fra vedkommende.”

”Den, der ikke kender vejen, holder selv den tilbage, som gør.”

I dag står Kanuri Manga-stammen i stor fysisk og åndelig nød. Klimaet får hungersnøden til at komme igen år efter år som en fast begivenhed i kalenderen.

Den lokale terrorgruppe Boko Haram har rekrutteret nogle af stammens medlemmer og dræbt andre, hvilket har fået mange til at søge tilflugt i flygtningelejre. Her gælder Kanuri-ordsproget, ”Når du ser en rotte flygte ind i et bål, ved du at det sted, den flygtede fra, var varmere end bålet.”

Hvordan kan vi bede?

Bed om velsignelser over Kanuri Manga-stammen, om at Guds rige vil nå dem i hele dets fylde og velsigne dem i ånd, sjæl og krop. Bed om god regn, og om at hungersnød og fattigdom må få en ende. (Matt 5,44-45)

Bed om at Gud må bringe fred og fremgang og sætte en stopper for volden, og at der må komme forsoning mellem folkene i dette område. Bed om at alle flygtningene må få lov at bo i tryghed og få mulighed for at vende tilbage og genopbygge deres samfund. (Ords 30,5)

Bed om at flere kristne i dette område må være modige og fortælle om deres tro, og om flere indsætter, der kan udbrede evangeliet iblandt dem. (Ords 1,7)

Det nordlige Mozambique

Det smukke tropiske land, som ligger ved kysten mellem Tanzania og Sydafrika, hedder Mozambique. Mozambique opnåede uafhængighed i 1975 efter århundreder som portugisisk koloni, men brød derefter ud i en langvarig borgerkrig, som endelig fik sin ende i begyndelsen af 1990'erne.

Den nordlige halvdel af Mozambique er ombejlet af islamiske grupper fra andre lande. Islam kom til området i det 12. århundrede med arabiske handlende og har lige siden præget befolkningen langs den nordlige kyst, hvilket bl.a. ses på brugen af arabiske vendinger i de forskellige lokale sprog. Men islam er også blandet med de oprindelige religioner. I mange tilfælde er lederen af moskéen og den lokale heksedoktor én og samme person.

Størstedelen af lokalbefolkningen i det nordlige Mozambique bor i fiskerlandsbyer, hvor de har fisket og gået på jagt i generationer. Sygdomme med relation til fattigdom – malaria, kolera og underernæring – er den største årsag til en høj dødelighed, især blandt børnene. Men siden 2017 er den nordlige provins Cabo Delgado også blevet terroriseret af bevæbnede grupper af islamiske ekstremister. Flere tusinde er blevet dræbt, og yderligere en million er blevet fordrevet af den voldelige gruppe Al Shabab ("ungdommen"), hvis strategi er at tvangsrekruttere børn og unge.

Halvdelen af befolkningen i Mozambique er kristne, og mange af disse vælger, trods farerne, at blive i det plagede nord og tjene deres samfund.

Hvordan kan vi bede?

Bed for de traumatiserede børn og flygtningefamilier fra Cabo Delgado, der har oplevet forfærdelige angreb fra Al Shabab. (SI 23,1-6)

Bed om at de politisk og religiøst motiverede ekstremister må blive bragt til ro, at de må angre og arbejde for at genopbygge deres nation. (2 Pet 3,9)

Bed om at kristne i det nordlige Mozambique, deriblandt MMB'er (Kristne med Muslimsk Baggrund), må blive beskyttet og være et lys i mørket. (Johs 1,4-5)

Flygtningene fra den Blå Nil

Fatima ilede ind i sin lille mudderhytte og pakkede hastigt nogle få ejendele. Rygter om ufred i nærheden havde skabt panik i hele flygtningelejren, og hun var parat til at tage sine børn og flygte. Hendes familie kender alt til konflikt.

Fatima var blot en ung teenager, dengang hun og hendes familie for mere end ti år siden første gang flygtede fra deres hjemland, den sudanske delstat Blå Nil. Dengang forstod hun ikke krigens betydning, og familiens flugt forekom hende som et stort eventyr. Nu, som mor til små børn, er hun blevet klogere.

Fatima er medlem af en lille delstamme af Burun-stammen, en af de mange stammer og delstammer, der udgør mere end 130.000 flygtninge, der nu bor i et afsidesliggende hjørne af Sydsudan,

der selv er et krigshærgat land. De er afhængige af begrænsede rationer fra FN, og dagliglivet er en kamp, især efter at corona-pandemien har reduceret nødhjælpen fra udlandet. Fatima går jævnligt tre timer ud i bushen for at hugge brænde, og hun kæmper for at holde sine børn sunde og raske.

Delstaten den Blå Nil har været utilgængelig for fremmede i mange år, så der foreligger ikke megen forskning om de forskellige stammer, der har hjemme i området. Selv om flygtningenes nuværende opholdssted stadig er svært at komme frem til, bor de nu i et land, hvor det er tilladt for dem at høre evangeliet.

Howdan kan vi bede?

Bed om at Gud må bringe heling til flygtningene, der er mærket af årelange konflikter. Må de få lov at se Jesu magt og kærlighed i deres hverdag og finde et reelt håb, både for nutiden og fremtiden. (Sl 103,2-4)

Bed om fred i delstaten den Blå Nil, så flygtningene kan vende hjem. (Es 35,10)

Bed om at Guds rige må vokse i hver eneste af disse stammer, og for at der må opstå kristne fællesskaber, som kan fortsætte med at vokse i deres hjemland. (1 Pet 2,9)

Unået og ukontaktet: Jaaliin-folket i Sudan

Jaaliin-folket fra Sudan nedstammer fra en af de tidligste kendte civilisationer. Deres slægt går tilbage til profeten Muhammed, og de var oprindeligt nubiere, som sidenhen blev arabiseret og nu udgør den største arabiske befolkning i Sudan.

Der er fire millioner Jaaliin (også kendt som Gaaliin, tillige med andre stavemåder), og de boede oprindeligt langs med de varme, tørre bredder af Nilens bassin i det nordlige Sudan, hvor de dyrkede agerbrug. Mange er flyttet ind i byerne, men de bevarer et stærkt bånd til deres hjemområde og til deres folk. Oftest gifter de sig inden for stammen og lever i samfund med andre Jaaliin-medlemmer.

Identitet er et vigtigt emne for mange af Jaaliin-folket. De lægger vægt på afstamningen fra Muhammed; noget som er vigtigere end det at være etnisk araber. Men at være araber er også vigtigt,

eftersom Jaaliin-stammen har assimileret det arabiske sprog, den arabiske kultur samt deres sunni-islam. Udenfor Sudan betragtes Jaaliin-stammen dog ofte som "afrikansk", ud fra deres placering på dette kontinent. Forbindelserne til disse og andre identiteter varierer fra familie til familie, hvis de er emigreret. Men uanset hvordan de identificerer sig, er Jaaliin-folket, på grund af dets indflydelse og størrelse, en vigtig strategisk gruppe, når det gælder udbredelsen af evangeliet i Sudan.

Jaaliin-stammen er en af de største befolkninger på listen over unåede og ukontaktede folkegrupper. Der er ingen kendte kristne iblandt dem og ingen kendte indsatser for at omvende dem til kristendommen. Der er visse materialer tilgængelig på deres sprog, som kunne bruges til at fortælle dem evangeliet, men de befinder sig i et område ramt af fattigdom og uro, hvilket gør det vanskeligt at etablere en kristen arbejdsindsats.

Hvordan kan vi bede?

Bed om at kristne grupper i dette område, som ønsker at tage kontakt til Jaaliin-stammen, må få de muligheder og resurser der skal til for at skabe disciple af Jesus. (ApG 1,8)

Bed for medlemmer af Jaaliin-stammen, som har indflydelsesrige stillinger, om at de må være fortalere for fred. (Jak 3,17-18)

Bed om at medlemmerne af Jaaliin-stammen må finde frem til deres identitet i Kristus. (Ef 4,20-24)

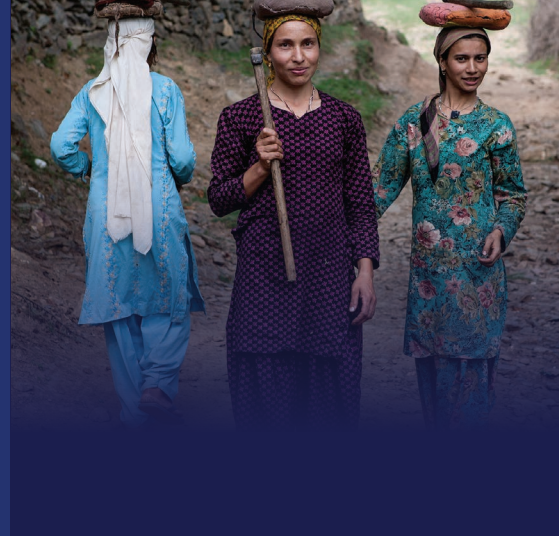
Da vi bad for Indien

Den allerførste udgave af 30 dage i bøn for den muslimske verden blev produceret i Indien i 1992. Siden da har den kristne andel af Indiens befolkning officielt ligget uændret på 2,5 %. Men forskning uden om regeringen viser en betydelig vækst. Ganske vist forestås størstedelen af det kristne arbejde i Indien af den indiske kirke; indsatsen fra udlandet modarbejdes kraftigere og kraftigere af den fjendtlige regering. Nogle forskere rapporterer, at den kristne befolkning i Indien ligger tættere på 4 % - en lille minoritet, men i en nation med verdens næststørste befolkning, placerer det imidlertid Indien blandt de 25 lande i verden med flest kristne indbyggere.

Islam er den næststørste religion i Indien og tæller 15 % af befolkningen. Det svarer til 2 milliarder muslimer, hvilket gør Indien til det land, der har den næststørste muslimske befolkning i verden (den største er Indonesien).

Indiske kristne har mødt ufattelige udfordringer og lidt betydelige tab i løbet af det seneste år, i forbindelse med at Covid-19 har raseret deres samfund. En præst i det nordøstlige Indien har fortalt, hvordan hans team reagerede under pandemien ved at finde nye måder at tjene de fattige, muslimske bengali-samfund omkring dem på.

Da deres daglige arbejde blev afbrudt af nedlukninger, reagerede de ved at tilvejebringe mad, tag over hovedet og støtte til tusinder, som var flygtet fra landsbyerne. Som resultat af denne tjenstvillighed, blev de vidner til spirende, nye fællesskaber blandt nogle af de allermest udfordrende muslimske grupper i Bengal. Nye troende blev døbt, og større åbenhed er rapporteret hos tidligere unåde samfund end nogensinde før.

Hvordan kan vi bede?

Bed for fred i Indien. Vedvarende konflikter, især mellem hinduer og muslimer, bremser megen anden fremgang og udvikling. (Rom 15,13)

Bed for at muslimer i Indien – der er stadig mange unåde grupper – må få mulighed for at høre evangeliet, og at de må være åbne for budskabet om Kristus. (2 Pet 3,9)

Bed for at de kristne i Indien må bidrage godt og klogt til velsignelse af landet og være forbilleder til Kristi ære for nationen. (Fil 4,8-9)

Mirpuri-folket i Storbritannien

Folket fra Mirpur-distriktet i det pakistansk-styrede Azad Jammu og Kashmir (AK), er traditionelt søfarende, og dette blev deres første forbindelse til det Britiske Imperium. I 1960'erne blev den store Mangla-dæmning bygget i Mirpur, hvilket oversvømmede landbrugene og fordrev over 100.000 mirpurier. Mange af dem brugte deres kompensation på at rejse til Storbritannien, hvor der var mangel på arbejdskraft. De fleste af immigranterne regnede med at blive i få år, men den omfattende kædemigration har resulteret i, at 70 % af den britisk-pakistanske befolkning nu kommer fra mirpuri-folket. Dette gør mirpuri-pahari til det næstmest talte sprog i Storbritannien.

Mirpuri-pahari er et sprog med lav status uden skriftsprog, men er trods det blevet ualmindelig godt bevaret gennem generationer i Storbritannien – bedre end det er blevet bevaret dér, hvor det engang

opstod. Mirpurierne er sunnimuslimer, men praktiserer en form for folkeislam, der indbefatter frygten for onde ånder (djinn), brug af talismaner og 'troldmænd', kaldet pirer.

Kun omkring 30 mirpurier vides at være blevet kristne i Storbritannien i løbet af de seneste 50 år, ud af en befolkning anslået til 900.000. De fleste af dem skjuler deres tro af frygt for afvisning fra deres samfund. Der findes kun en håndfuld kristne i Azad Kashmir, så det synes helt ufatteligt for mirpurierne, at en af deres egne kunne gå hen og blive kristen.

Mirpuriernes fast sammentømrede samfund, selvtillid og modstand mod evangeliet, betyder at de er blevet forsømt af de britiske kirker. De gemmer sig lige for øjnene af dem, så andre grupper, der er mere lydøre, løber med opmærksomheden.

Howdan kan vi bede?

Bed for udvikling af materialer på lyd, video og sociale medier til at fortælle evangeliet på mirpuri-pahani, både i Storbritannien og i Azad Kashmir. (Hebr 4,12)

Bed om at de britiske kirker må få øje på og velsigne de mange mirpurier omkring sig. (1 Joh 4,7-12)

Bed om at mirpuri-folket i Storbritannien må blive velsignet med fred og finde frelse i Kristus. (Johs 14,27)

Panthayerne i Myanmar

I den gamle burmesiske kongeby Mandalay, tæt på paladset, de gyldne pagoder og buddhistiske klostre, findes en uventet seværdighed: En moské i kinesisk stil. Den blev bygget i 1868 af det muslimske hui-folk fra den kinesiske naboprovinc Yunnan. Huierne, der kaldes panthay på burmesisk, ankom til det nuværende Myanmar som handelsfolk. De bosatte sig permanent og fik tilladelse til at opføre moskéen. I senere år flygtede tusindvis af panthayer over den burmesiske grænse fra voldelige konflikter i Yunnan.

I dag anslås det, at 30.000-50.000 panthayer lever i det nordlige Myanmar. Ma Pyu er en af dem. Hun er en ung, veluddannet kvinde, som praktiserer en moderat udgave af islam, og hun er endnu ugift. Som traditionen foreskriver, leder hendes forældre efter en passende

ægte mand til Ma Pyu. Imidlertid kan de ikke finde nogen inden for det lille panthay-samfund, som passer til hende med hensyn til alder, uddannelsesniveau og social status.

Adspurgt om han ville overveje at kigge efter en muslimsk brudgom med en anden etnisk baggrund, såsom burmesisk eller indisk, svarer Ma Pyus far: "Aldrig! Så ville jeg hellere tage en kinesisk buddhist!" Panthayerne er dybt rodfæstet i den kinesiske kultur og det kinesiske sprog. Panthayerne møder mindre diskrimination fra den burmesiske majoritets side end rohingya-folket eller andre muslimske folkegrupper i området.

Indtil nu er der ingen kendte indsatser for at præsentere panthayerne for evangeliet. Et militærkup i februar 2021 samt Covid-19-restriktioner hindrer yderligere adgang til Myanmar.

Hvordan kan vi bede?

Bed om at Gud må kalde arbejdere til at tjene blandt panthayerne, og at de må få adgang til Myanmar og til panthayernes samfund. (Luk 10,2)

Bed om at Gud må forberede mange panthayers hjerter, så hans ord kan falde i god jord og bære megen frugt. (Mark 4,8)

Bed om at mange panthayer vil få Guds ord at høre på deres eget sprog, gennem indsigtfulde og vise vidner om Jesus. (2 Pet 3,9)

Magtens Nat

Laylat-al-Qadr, der betyder Dekretets Nat eller Magtens Nat, er en af de helligeste nætter i den islamiske kalender. Den finder sted i de sidste ti dage af ramadanen og markerer den nat, hvor Koranen blev åbenbaret for profeten Muhammed. Den menes også at være den nat, hvor Gud viser størst nåde mod sit skaberværk, og den nat, hvor ens skæbne for det kommende år dikteres.

Fromme muslimer tilbringer denne nat i bøn om syndsforladelse, reciterer Koranen og beder særlige bønner. Det menes, at bønner og tilbedelse på denne nat mangedobles i værdi. Mange muslimer vælger at tilbringe de sidste ti dage af ramadanen tilbagetrukket (i'tikaf), for at fokusere på tilbedelse og bøn, og for

at undgå at blive optaget af verdslige anliggender. Det er en tid til eftertanke, tilbedelse, studie af Koranen og til at søge Guds nærhed. Her etableres de skikke, muslimerne håber vil fortsætte, og her søges velsignelser for det kommende år.

Tilbageatrækningen finder ofte sted i moskéer. Dog var der sidste år mange, der foretog den i hjemmet på grund af covid-19 restriktioner. Der er også et udadvendt fokus i denne periode, eftersom gode gerninger udført på Laylat-al-Quadr anses for at svare til tusind måneders gode gerninger, så mange donerer gavmildt til islamiske velgørenhedsorganisationer og andre gode formål.

Hvordan kan vi bede?

Bed om at muslimer må få mirakuløse møder med Jesus, når de beder i enrum under Laylat-al-Quadr. (Johs 20,30-31)

Bed om at muslimer må få åbenbaret den tilgivelse, der findes gennem Jesus. (Titus 3,5)

Bed om at muslimer, der søger velsignelser for det kommende år, må finde dem. (Jak 1,17)

Sulukerne – Muslimske sø-nomader fra Suluhavet

Sandokan, "Malaysias Tiger", var en legendarisk pirat i Emilio Salgaris romaner. Han var en prins som havde mistet sit kongerige, og kæmpede som pirat mod indtrængende fjender. Historien foregår i Britisk Nordborneo og er inspireret af sulukerne og andre indfødte stammer, der blev koloniseret af briterne i det nittende århundrede.

Sulukerne er islamiske konvertitter og sø-nomader i Suluhavet, et område på størrelse med Storbritannien, som ligger mellem Nordborneo og det sydlige Filippinerne. Under de europæiske magters kolonisering gik sulukernes stolte og samlede sultanat i opløsning. Adelige efterkommere af sultanen kæmper stadig, akkurat som Sandokan, for at befri deres kongerige fra fremmed indflydelse. Sulukernes leder, Tun Mustapha (1918 –

1995), førte den britiske koloni Nordborneo til uafhængighed og grundlagde staten Sabah i 1963. Som øverste minister og radikal muslim islamiserede Mustapha landet og forbød kristen mission.

Gennem bøn og uddeling af bibler er nogle suluker, deriblandt nogle af Tun Mustaphas direkte efterkommere, kommet til tro på Kristus. I dag udbreder nogle af dem aktivt det gode budskab blandt sulukerne. Til trods herfor er sulukerne i dag stadig en unået folkegruppe. Mindre end 2% er kristne, og i nogle områder er der slet ingen kristne. Sulukerne forsvarer med ildhu deres muslimske tro, støttet af den islamiske ekstremistorganisation, Abu Sayyaf. Hundredvis af lokale kristne og turister er blevet bortført og myrdet af denne gruppe i de seneste få år.

Hvordan kan vi bede?

Bed om at sulukerne må finde frem til Guds rige i deres kamp for en uafhængig stat, og at de vil lære Jesus at kende som deres Fredsfyrste. (Matt 6,33)

Bed om at ekstremistgrupperne må miste deres indflydelse i dette område og gøre det muligt for kristne og andre at leve i fred. (Sl 37,1-5)

Bed for de få kristne blandt sulukerne, at de må være trygge og effektive vidner om Kristus, såvel som en velsignelse for deres samfund. (Luk 6,35)

Unået og ukontaktet: Rahanweyn i Somalia

Når somaliske immigranter møder hinanden i USA, er noget af det første de spørger om, "Hvilken stamme er du fra?" Tilhørsforhold til klaner og stammer er vigtige i Somalia, og komplekse, idet ægteskaber - ofte polygame - skaber nye tilhørsforhold og loyalitetsbånd.

Rahanweyn (også kendt som Digil-Mirifle, efter deres to hovedgrupper) er en vigtig og indflydelsesrig klan i Somalia. De udgøres af mange underklaner og har deres eget sprog, maaya.

I Somalia kaldes de en mindretalsklan, men 'mindretal' henviser i denne sammenhæng til alle klaner, der ikke tilhører en af de fire "adelige" klanfamilier - klaner der anses for at nedstamme fra en fælles somalisk forfader. Ikke desto mindre har Rahanweyn modstået kolonisering og dannet et politisk parti som var blandt de første til

at kræve føderalisme i Somalia og tale for folkets interesser, og i begyndelsen af 1990'erne etablerede de en militant gruppe (Rahanweyn Resistance Army, "Rahanweyns Modstandshær"), for at forsvare deres selvstyre.

Rahanweyn er også fromme sunnimuslimer. Somalia tog imod islam fra omkring det femtende århundrede, men familier og klanmæssig identitet er stadig vigtigere end islams forskrifter. Sufistiske, mystiske ordener og skikke plejede at være almindelige iblandt Rahanweyn, men i de seneste årtier har fundamentalismen været stadigt voksende. Grupper af fundamentalister bringer økonomisk hjælp til fattige lokalsamfund, men rekrutterer også til terrorgrupper såsom Al-Shabab.

Hvordan kan vi bede?

Med en befolkning på lige knap to millioner er Rahanweyn en af de største unåede og ukontaktede muslimske folkegrupper i verden. Diasporabefolkningen kan være nøglen til at nå dette folk, hvor grupper af immigranter i andre lande har adgang til evangeliet og opretholder forbindelsen til deres hjemland. (2 Kor 5,18-20)

Bed om fred og fremgang i Somalia. Ren overlevelse fylder alt for de mennesker, der er omgivet af hungersnød og krig. (SI 106,4-5)

Bed om at Gud må gribe ind med et mirakel og nå Rahanweyn med sin kærlighed. (Mark 16,20)

Bøn for MBB'er (Kristne med Muslimske Baggrund)

Abu er vokset op som muslim i Nordafrika. Da han besluttede sig for at følge Jesus, slog hans familie hånden af ham. Alle hans bekendte anså ham for en forræder, og han mistede sin sociale status.

Abu længes efter at være en del af et samfund og et fællesskab. Men selv i de eksisterende kirker møder kristne ham med mistro, fordi han er tidligere muslim. Kirkens leder er bange for de offentlige myndigheder. Han ønsker ikke at døbe Abu og byde ham velkommen som officielt medlem af kirken. Selv om Abu gerne vil indgå i kristent arbejde, nægtede han teologisk oplæring såvel som engagement i kirkens ledelse.

Abu er en af de mange muslimer, som er kommet til tro på Jesus i løbet af de seneste tredive år. I mange muslimske lande er det imidlertid vanskeligt for

konvertitter at vokse i deres nye tro og blive en del af den kristne familie og det kristne fællesskab. Somme tider på grund af frygt, sommetider fordi der ikke findes nogen fællesskaber i nærheden. Nogle MBB'er har dannet deres egne fællesskaber og netværk, opmuntret af kristne længere borte, eller forlader sig på online forbindelser og resurser.

At blive Jesu discipel involverer at være en del af et kristent samfund, at elske hinanden og opmuntre hinanden til at leve et liv, som ærer Jesu bud. Dette har forskelligt udtryk fra kultur til kultur, men i områder hvor den fremherskende religion er fjendsk overfor kristne, kan det være utroligt udfordrende. Hvor kirker først nyligt er dukket op, kan det være en vanskelig proces at organisere discipelskab og udpege ledere, akkurat som det var på urkirkens tid.

Hvordan kan vi bede?

Bed om at missionærer, der underviser nyomvendte MBB'er, må besidde sand visdom og ydmyghed, når de underviser i Kristi bud. (Matt 28,19-20)

Bed for MBB'er, der lærer hvordan man grundlægger kirker, fællesskaber og kristne samfund på steder og i kulturer, hvor sådanne aldrig før har eksisteret. (Rom 15,20-21)

Bed, ligesom Jesus gjorde det, for at kirken må være én, forenet i kærlighed, og et levende vidne om Faderen. (Johs 17,20-25)

Et kig fremad: Hvordan kan vi bede?

Når vi ser tilbage på, hvad Gud har gjort i løbet af de seneste 30 år, og betragter verdens tilstand i dag, får vi en ide om, hvad fremtiden rummer for det kristne vidnesbyrd til muslimer i det kommende årti.

Med disse og andre mulige udviklinger, vil der opstå behov for stærkere tillid og håb om en lovende fremtid.

Om natten den 11. marts, 1812, rasede en altødelæggende brand gennem en lagerbygning i Serampore i Indien. I løbet af få timer gik oversættelser af det Nye Testamente til fjorten forskellige sprog tabt, uden nogen form for sikkerhedskopi. Også tolv hundrede rispapir og andre uvurderlige manuskripter gik tabt. Heldigvis blev trykpressen reddet, og i løbet af få dage var de legendariske missionærer, William Carey, Joshua Marshman og William Ward tilbage ved oversættelsesarbejdet. I tiden efter udgav de oversættelser af det Nye Testamente til otteogtredive sprog. Deres arbejde blev også til inspiration for Henry Martyn i Patna og hans første oversættelse til urdu af Det Nye Testamente til muslimer.

En forfærdelig brand kunne ikke standse Carey og hans venner. Ej heller kunne utallige andre tab, deriblandt af deres kære; misforståelser, de britiske autoriteters modvilje, sygdom og meget mere. Faktisk siges det, at Carey på et særligt vanskeligt tidspunkt i sit liv i Serampore, måske efter denne brand, udtalte ordene: 'Fremtiden er lige så lys som Guds løfter'.

Uanset hvad 2020'erne bringer, må vi have tillid til en fremtid lige så lys som Guds løfter, når vi fortsætter med at bede for verdens muslimer.

—

Dr. Steve Cochrane har arbejdet med relationer mellem kristne og muslimer i Sydøstasien i over 35 år, som missionær, historiker, forsker og ven. Læs mere på hans blog: www.stevecochrane823.com.

Her er nogle ting, vi kan bede for:

At flere kristne med muslimsk baggrund vil følge Jesus og tage del i kristent lederskab verden over

Dermed også den øgede forfølgelse af disse kristne samt andre vidner for den kristne tro

Fortsatte bevægelser for forsoning blandt muslimer og kristne

At endnu flere kristne, fra alle nationer, kaldes til at fortælle muslimer om deres tro både lokalt og globalt

Den øgede globale ustabilitet, forårsaget af konflikter og miljøforandringer

//

... Bed, så skal der gives jer...

Lukasevangeliet 11,9

Dansk Europamission

HJÆLP TIL FORFULGTE • EVANGELIET TIL ALLE

Dansk Europamissions arbejde har siden grundlæggelsen i 1964 været orienteret mod lande, hvor kristne forfølges og evangeliet kun er udbredt i begrænset omfang.

Bibelsmugling og -oversættelse

Dansk Europamissions givere sikrer, at Bibelen oversættes til de forfulgte kristnes modersmål, og at Guds ord smugles ind i lukkede lande, så de kristne kan styrkes i troen og give bibeldele til åndeligt søgende i deres lokalsamfund.

Nødhjælp og hjælp til selvhjælp – et praktisk vidnesbyrd om Guds kærlighed

På grund af støtte fra Dansk Europamissions givere får ikke kun forfulgte kristne nødhjælp og hjælp til selvhjælp, men de hjælper også andre udsatte grupper i samfundet, som er overladt til sig selv. Mange mennesker bliver dybt berørt af de lokale kristnes omsorg og når de ser, at kristne hjælper alle, uanset baggrund. Det får nogle til at ville vide mere om den kristne tro.

Menighedsplantning og hjælp til selvhjælp

Dansk Europamissions givere støtter etablering af menigheder for kristne med muslimsk baggrund. Vælger man at blive kristen, risikerer man i nogle lande at miste sit arbejde. Dansk Europamissions givere udruster nødlidende kristne til at starte egen virksomhed, så de kan forsørge sig selv og deres familier.

Dansk Europamissions givere støtter forskellige projekter i lande som Nordkorea, Tyrkiet, Irak, Syrien, Iran, Turkmenistan, Usbekistan, Kasakhstan, Kirgisistan, Tadsjikistan, Pakistan, Indien, Yemen, Nordafrika, Afghanistan og Sri Lanka.

Læs mere på www.forfulgtekristne.dk

Norea er en kristen medieorganisation, som producerer og støtter kristne og humanitære medieprojekter i Danmark og rundt omkring i verden.

Det gode budskab om Jesus Kristus skal ud til alle mennesker - også dem, der bor i lande, hvor man ikke kan drive mission i traditionel forstand.

Medierne: radio, tv, internet og mobiltelefoner når ind! Derfor støtter Norea en række evangeliske medieprojekter i Danmark, Kina, Indien, Iran, Cambodja, Kirgisistan, Turkmenistan, Afghanistan, Albanien, Etiopien, Somalia og Eritrea samt tv-projektet SAT-7 i Nordafrika og Mellemøsten. Noreas arbejde foregår altid i tæt samarbejde med lokale medieproducenter.

Mission

Norea har til formål at medvirke til udbredelsen af evangeliet om Jesus Kristus i verden, primært i områder og blandt folkeslag, der er lukkede for traditionel missionsvirksomhed, og i Danmark. Gennem en målrettet og strategisk brug af elektroniske medier formidler Norea evangeliet nationalt og globalt.

Nå de unåede

Mange af de radio- og tv-programmer, Norea støtter, har til formål at hjælpe og opbygge kristne i deres liv med Jesus og være deres kirke på steder, hvor kirkegang i traditionel forstand er umulig. Men Noreas hovedfokus er at nå ud til de mange mennesker, som aldrig nogensinde har hørt om Jesus Kristus og hans frelse, og som risikerer at gå fortabt, fordi evangeliet ikke nåede dem i tide.

Læs mere på www.norea.dk

Tak for din deltagelse i 30 dage i bøn for den muslimske verden, og for sammen med os at holde fast i Guds lyse løfter.

Læs mere om 30 dage i bøn for den muslimske verden
og find andre bedeplaner på:

www.pray30days.org

www.worldprayerguides.org

